
MİMARLIK

Editör: Prof. Dr. Murat DAL

yaz
yayınları

MİMARLIK

Editör

Prof. Dr. Murat DAL

yaz
yayınları

2024

MİMARLIK

Editör: Prof. Dr. Murat DAL

© YAZ Yayınları

Bu kitabın her türlü yayın hakkı Yaz Yayınları'na aittir, tüm hakları saklıdır. Kitabın tamamı ya da bir kısmı 5846 sayılı Kanun'un hükümlerine göre, kitabı yayınlayan firmanın önceden izni alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemiyle çoğaltılamaz, yayınlanamaz, depolanamaz.

E_ ISBN 978-625-6104-57-0

Ekim 2024 – Afyonkarahisar

Dizgi/Mizanpaj: YAZ Yayınları

Kapak Tasarım: YAZ Yayınları

YAZ Yayınları. Yayıncı Sertifika No: 73086

M.İhtisas OSB Mah. 4A Cad. No:3/3
İscehisar/AFYONKARAHİSAR

www.yazyayinlari.com

yazyayinlari@gmail.com

info@yazyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

- The Impact of Nanotechnology in Architecture1**
Marwa JAMAL, Mustafa DERELİ
- Mimarlık ve Planlama Perspektifinden Kıyı Alanlarında
Kamusallık: Türkiye’deki Hukuki Yaklaşımların
İncelenmesi.....18**
Begüm AKÖZ ÇEVİRİMLİ
- Analyzing The Educational Buildings of İstasyon Street in
Isparta Province in Terms of Urban Memory30**
Nurcihan AKDAĞ, Şefika Gülin BEYHAN
- Konut Üretiminde Yapı Malzemelerinin Ekoloji Bağlamında
İrdelenmesi.....63**
Mehmet Oğuz DURU
- Muqarnas Design and Construction Process in Current
Examples85**
Sevde Gülizar DİNÇER
- Parametric Design and Analysing Through Shading
Element, Multi-Layer Origami Shade Example.....123**
Meryem ALAGÖZ KONUR
- Empatik Yaklaşımla Form-İşlev-Bağlam ve Mekan
Atmosferi Tasarımı138**
Nihan CANBAKAL ATAĞÖZLU, Ece VAROL
- İç Mimarlık Lisans Eğitiminde Yapay Zekâ
Farkındalığı ve Kullanımı185**
Emre TUNAR, Şengül YALÇINKAYA

**Tarihi Yapının İzlerini Göstergebilimsel Analiz ile
Okumak.....216**
Merve TÜRKKÖYLÜ, Funda Kurak AÇICI

**Bir Tasarım Yaklaşımı Olarak Açık Plan Tasarımı:
Shigeru Ban Yapıları244**
Emre TUNAR, Özge İSLAMOĞLU

"Bu kitapta yer alan bölümlerde kullanılan kaynakların, görüşlerin, bulguların, sonuçların, tablo, şekil, resim ve her türlü içeriğin sorumluluğu yazar veya yazarlarına ait olup ulusal ve uluslararası telif haklarına konu olabilecek mali ve hukuki sorumluluk da yazarlara aittir."

MİMARLIK VE PLANLAMA PERSPEKTİFİNDEN KIYI ALANLARINDA KAMUSALLIK: TÜRKİYE'DEKİ HUKUKİ YAKLAŞIMLARIN İNCELENMESİ

Begüm AKÖZ ÇEVİRİMLİ¹

1. GİRİŞ

Kıyılar su ve karanın birleştiği alanlardır (TDK, 2023), Bu alanlar nehir, göl, okyanus, deniz, körfez, kanal, dere veya yapay bir su kütesinin kenarını kapsar (Breen ve Rigby, 1996; Sairinen ve Kumpulainen, 2006). Ülkemizde kıyı kavramı, genel tanımların yanı sıra hukuki çerçevede sınırlılıkları belirtmek amacıyla kanunlarla tanımlanmıştır. Bu hukuki tanımlamalar, idari ve mülki konularda çözümleyici olmayı amaçlamaktadır (Çakır, 2016).

Kıyı alanları karayla suyun buluştuğu, kentin dinamik alanları olarak kentlerin gelişiminde önemli rol oynamıştır. Sosyal, kültürel, ekonomik vb. pek çok boyutuyla kıyılar mekansal tasarım olanakları açısından zenginlik sunmaktadır (İncedayı, 2006). Tarih boyunca kıyı alanları farklı amaçlar doğrultusunda kullanılmıştır. Endüstri Devrimi öncesinde yerleşim alanı, liman olarak kullanılan kıyılar, Endüstri Devrimi sonrası sanayi ve depolama kullanımlarının yer aldığı alanlara dönüşmüştür. İlerleyen süreçte ulaşım sistemlerinin ve teknolojinin gelişimi ile endüstriyel alanlar kent çeperlerinde kendine yer bulmuş ve kıyıdan geri çekilmeler yaşanmıştır. Bu

¹ Arş. Gör. Dr., Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi, Mühendislik-Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Bölümü, bacevirimli@gmail.com, ORCID: 0000-0002-0011-8426.

süreçte kıyı alanları atıl alanlar olarak kalmıştır. 1970’li yıllarda kıyıdaki tahribatın farkına varılması ve kıyıların öneminin anlaşılmasıyla birlikte kıyılar dönüşüm sürecine girmiştir. Bu dönüşümler, kıyı-kent ilişkisini geliştirmeyi ve kıyıların yenilenerek kamusal kullanımının artırılmasını hedeflemiştir (Hoyle, 2000). Sonuç olarak, tüm dünyada kıyılar, kentlerin önemli kamusal mekanları haline gelmiştir. Özellikle sahil şeridi olarak tanımlanan alanın mekansal nitelikleri, kıyının kamusalılık düzeyini belirlemede önemli bir rol oynamıştır.

Kıyılar, çoğaltılamayan fakat planlı kullanımla etkin ve nitelikli kullanımı artırılabilen, tüketilmeyen ancak kötü ve yanlış kullanımla niteliği bozulabilen önemli kaynaklardır (Özkan, 1997). Türkiye’de yasa ve yönetmelikler, kıyı ve sahil şeridi alanlarında kamu yararına kullanımın sağlanmasında belirleyici olmuştur; ayrıca, kıyıda yapılabilecek müdahalelerin sınırlarını da çizmiştir. Bu çalışmada, Türkiye’de tarihsel süreçte kıyılara ilişkin hukuki düzenlemelerdeki kamusalılıkla ilişkili kararlar ve bu kararların mimarlık ve planlama perspektifinden etkileri incelenmiş ve değerlendirilmiştir.

2. TÜRKİYE’DE KIYILARA İLİŞKİN HUKUKİ DÜZENLEMELER

Kıyılar, korunması, planlanması ve denetlenmesi gereken alanlardır (Kurt, 2015). Ülkemizde kıyılara ilişkin tanımlamalar, müdahaleler, izin verilen yapılaşma özellikleri ve kullanımlar hukuki olarak belirlenmiştir. Türkiye’deki kanun ve yönetmelikler, kıyı ve kıyıyla ilişkili kavramların tanımlanması, kıyının kamusalılığının korunması ve kıyıya yapılan müdahalelerin sınırlarının net olarak ifade edilmesinde önemli kararları içermektedir. Tarihsel süreçte kıyının gelişimine ve kamusal kullanımına etki eden yönetmelikler ve ilgili maddeler bu bölümde kronolojik sırayla incelenmiştir.

Türkiye’de kıyılara ilişkin ilk tanım 1926 yılında Medeni Kanun ile yapılmıştır. Medeni Kanun’da yer alan maddede sahipsiz şeylerin devletin tasarrufu altında olduğu belirtilmiş ve kıyıları sahipsiz alanlar statüsünde değerlendirilmiştir (Medeni Kanun, 1926).

1933 yılında çıkarılan 2290 sayılı Belediye Yapı Yollar Kanunu’nda su kenarlarında rıhtımdan itibaren 10 metrelik mesafenin kamunun yararına serbest olarak bırakılabileceği ifadesi yer almıştır (Belediye Yapı Yollar Kanunu, 1933). Böylece kamu yararı ifadesi kıyıda metrik olarak tanımlanmış bir alan için kullanılmaya başlamıştır.

1972 yılında çıkarılan “6785 sayılı İmar Kanunu’nda değişiklik yapılmasına dair Kanun” da Ek 7 maddesi ile deniz, göl ve nehir kenarlarında kıyıya 10 metreden yakın bir mesafede kamunun yararına olmayan binanın inşa edilemeyeceği ve var olan binalara da ekleme yapılamayacağı belirtilmiştir. Ayrıca, bu maddede deniz, göl ve nehir kenarlarındaki imar planlarının bölgenin şartlarına ve özelliğine göre hazırlanacağı da belirtilmiştir (Resmi Gazete, 1972). Böylece kıyı alanları imar planlarına dahil edilmiştir.

1975 yılında çıkarılan “İmar Kanunu’nun Ek 7 ve 8 inci Maddelerine İlişkin Yönetmelik” söz konusu maddeler yeniden düzenlenmiş ve kıyı, kıyı çizgisi, deniz, göl nehir kenarı kavramlarının tanımları yapılmıştır. Ayrıca toplumun yararlanmasına ayrılan yapı, turizm yerleşme alanı ve turizm tesislerinin de tanımları yapılarak kanuna eklenmiştir. Bu kanunda kıyıya en az 30 metre mesafe içinde yapı yapılamayacağı ve bu alanda duvar, çit, parmaklık, tel örgü, hendek, kazık vb. engellerin bulunmaması gerektiği belirtilmiştir. Kamu yararlı yapı olarak belirtilen çayhane, kahvehane, lokanta, soyunma yerleri vb. yapıların ve koruma amacına yönelik yapılar bu hükmün dışında tutulmuştur. Bu yapıların hiçbir biçimde özel

mülkiyete konu olamayacağı ve kıyının kullanılmasını engelleyecek biçimde planlanamayacağı da ifade edilmiştir (Resmi Gazete, 1975). Böylece kıyıların, herkesin eşit ve serbest olarak kullanılabilmesi kamuya ait alanlar olduğu vurgulanmıştır. Ancak, süreç içinde imar planlarının yönetmeliğe uygun yapılmasının sağlanamadığı, denizin doldurulması yoluyla kıyılarda özel mülkiyetin hızla yaygınlaştığı görülmektedir. Bu süreçte 1982 Anayasası'nda kıyılara ilişkin belirleyici hükümlere yer verinceye kadar kıyı kuşağının arkasındaki bölgelerde arsa vurgunculuğu hızla artmış (Gürcan, 2020), bu durum arsa değerlerinin hızla artmasıyla birlikte rant elde etmeye yönelik girişimlerin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

2709 sayılı 1982 Anayasası'nda, kıyıların devletin hüküm ve tasarrufu altında olduğu, kıyıları çevreleyen sahil şeritlerinden yararlanmada öncelikle kamu yararı gözetileceğine ilişkin maddeler yer almıştır. Ayrıca kıyılarda sahil şeridinin kullanım amacına göre derinliğinin ve kişilerin bu yerlerden yararlanmasına ilişkin şartların kanunla düzenlenebileceği belirtilmiştir (TC. Anayasası, 1982). Böylece kıyı ve sahil şeridi olarak ifade edilen alanların kamu yararına kullanımını anayasal güvence altına alınmıştır.

1984 yılında “3086 sayılı Kıyı Kanunu” ile yalnızca kıyıları konu alan bir kanun çıkarılmıştır. Bu kanun ile deniz, tabii ve suni göl ve akarsu kıyıları ile bu yerlerin etkisinde olan ve devamı niteliğinde bulunan sahil şeritlerinde, bu yerlerin özelliklerini gözeterek koruma ve kullanma esasları belirlenmiştir. Kanunda sahil şeridi, kıyı çizgisi, kıyı kenar çizgisi, dar kıyı kavramlarının tanımlarına yer verilmiştir. Sahil şeridinin derinliği imar planı olan yerlerde 10 metre, diğer yerlerde 30 metreden az olamayacağı belirtilmiştir. Kıyıda plan kararıyla yapılabilecek kamu yararına kullanımını kolaylaştırmak veya kıyıyı korumak amacına yönelik olan yapı ve tesislerin türleri açıklanmıştır. Ek olarak kıyıda eğitim, spor ve turizm

amaçlı tesislerin yapılabileceği, bu tesislerin yapım amacı dışında kullanılamayacağı ve kıyı geçişini engellemeyecek şekilde yapılması gerektiği belirtilmiştir. Diğer taraftan kamu önceliği olan yerler dışında plan kararları ile özel mülkiyete izin verilebileceği de kanunda yer almıştır (Kıyı Kanunu, 1984). Ancak bu kanun kıyıda yapılaşma özelliklerine dair son derece geniş kavramlar içerdiği, kıyıda yapımına izin verilen tesislerin kıyıya erişimin önlenmesine ortam hazırlayacak olması itirazları ve kamu yararına aykırı maddeler içermesi gerekçesi ile iptal edilmiştir (Kurt, 2015).

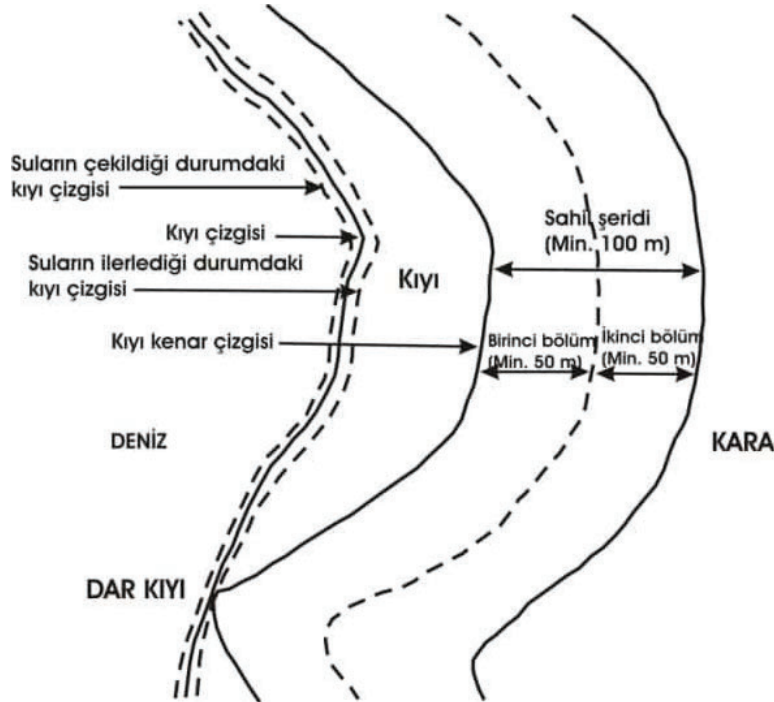
3086 sayılı Kıyı Kanunu'nun iptali sürecinde yasal bir boşluk oluşmuştur. Yeni kıyı yasası yürürlüğe girene kadar olan süreçte kıyılardaki bilinçsiz kullanımın önüne geçmek ve problemleri gidermek amacıyla 1987 yılında 110 sayılı genelge çıkarılmıştır (Eke, 1995). Bu genelge ile kanundaki bazı maddeler tekrar uygulanmakla birlikte sahil şeridi ve dolgu alanlarında yapılabilecek yapılara kısıtlılıklar getirilmiştir (110 sayılı genelge, 1987).

1990 yılında “3621 sayılı Kıyı Kanunu” çıkarılmıştır. Bu kanun deniz, doğal ve suni göl, akarsu kıyıları ile bu yerlerin etkisinde olan sahil şeritlerinin doğal ve kültürel özelliklerinin gözetilerek korunması, kamu yararına kullanılmasına ilişkin imkan ve şartları kapsamaktadır (Sesli ve Akyol, 1999). Kanunda kıyı ve kıyı ile ilişkili kavramların tanımına yer verilmiş, kıyı olarak tanımlanan alanda hiçbir şekilde yapı yapılamayacağı belirtilmiştir. 3621 sayılı Kıyı Kanunu'nda hukuki açıdan kıyının tanımı, “kıyı çizgisi ile kıyı kenar çizgisi arasındaki alan” olarak ifade edilmiştir. Suyun karaya değdiği noktaların birleşmesiyle oluşan çizgi kıyı çizgisi, kıyı çizgisinden sonraki kara yönünde su hareketlerinin olduğu kumluk, çakıllık, kayalık, taşlık, sazlık, bataklık ve benzeri alanların doğal sınırı ise kıyı kenar çizgisi olarak tanımlanmıştır. Sahil şeridi, kıyı kenar çizgisinden itibaren imar planı yapılacak olan alanlarda en az 20 metre, uygulama

imar planı bulunmayan yerlerde en az 50 metre derinliğindeki alan olarak belirlenmiştir. İskan dışı alanlarda ise derinlik 100 metre olarak kabul edilmiştir (Kıyı Kanunu, 1990).

1992 yılında, Kıyı Kanunu'nda değişiklik yapılmasına dair 3830 sayılı kanun çıkarılmıştır. Bu düzenlemelerde sahil bandına ilişkin yapılacak düzenlemelere detaylı bir tanım getirilmiştir. Derinliği en az 100 metre olarak belirlenen sahil şeridi 2 ayrı bölüm olarak ele alınmıştır (Şekil 1.). İlk 50 metrelik bölümün açık alan olarak, ikinci 50 metrelik bölümün ise kamu yararlı günübürlük tesisler için kullanılabileceği belirtilmiştir. Sahil şeridinin su tarafındaki ilk 50 metrelik bölümünde yaya yolu, gezinti, dinlenme alanları gibi düzenlemelerin, ikinci 50 metrelik bölümde ise günübürlük yapı ve tesislerin yapımına olanak tanınmıştır (Resmi Gazete, 1992). Böylece kıyı alanlarının sürdürülebilir şekilde kamusal kullanımı ve korunması amaçlanmıştır.

Şekil 1. Kıyı Kanunu'nda Kıyı ve Kıyı ile İlişkili Tanımları Gösteren Kroki

Kaynak: (URL1)

2022 yılında ise “Kıyı Kanununun Uygulanmasına Dair Yönetmelikte Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik” ile onaylı kıyı kenar çizgilerinin değiştirilmesine imkan tanıyan bir düzenleme getirilmiştir. Bu düzenleme ile bilimsel ve teknik gerekçelere dayanılması koşuluyla hazine arazilerinin ve turizm yapılarının bulunduğu kıyı alanlarında kıyı kenar çizgisinin yeniden tespit edilebileceği belirtilmiştir (Resmi Gazete, 2022). Ancak, yapılan bu değişikliklerin, Anayasa ile güvence altına alınmış olan kıyıların, korunması, eşit yararlanılması, kamu yararı ilkelerine aykırılık taşıması nedeniyle 2024 yılında 1525 sayılı karar ile danıştay tarafından iptal edilmiştir (URL2).

3. SONUÇ

Ülkemizde kıyı ile ilişkili yasal mevzuatlar incelendiğinde, kıyıların başlangıçta sahipsiz alanlar olarak nitelendirildiği ve bu alanların devlete ait olduğu görülmektedir. İlerleyen süreçte, kıyı alanlarının kamu yararına kullanımıyla ilgili ifadeler kanun ve yönetmeliklerde yer almaya başlamıştır. Bu düzenlemelerde kamu yararı, belirli bir mesafeye bağlı bir alan olarak tanımlanmış ve bu alanın özel mülkiyete konu olamayacağı belirtilmiştir. Ancak, bu alanın tanımı ve üzerinde yapılmasına izin verilen yapı türleri zamanla değişiklik göstermiştir.

Kıyı ile ilgili düzenlemeler, 1984 yılına kadar Anayasa veya çıkarılan diğer kanunlar içinde sınırlı bir yer bulmuştur. Ancak, 1984 yılında çıkarılan "Kıyı Kanunu" ile kıyılara dair daha kapsamlı ve detaylı düzenlemeler yapılmaya başlanmıştır. Bu kanun, kıyıların korunması, kamu yararına kullanımı ve kamu erişimi konularında daha geniş bir çerçeve sunmaktadır. Ayrıca, kıyıda yapılabilecek yapı ve müdahalelere dair daha net ve kapsamlı bilgiler sağlamaktadır.

Kıyılar adına olumlu bir gelişme olarak kabul edilen Kıyı Kanunu, süreç içinde kamu yararına aykırı maddeler içerdiği gerekçesiyle iptal edilmiştir. Bu durum, kıyı alanlarında planlama ve tasarım faaliyetleri için yasal bir boşluk oluşturmuş ve olumsuz gelişmelere yol açmıştır. Her ne kadar 110 sayılı genelge ile bu boşluğun doldurulmasına çalışılsa da süreçteki aksaklıklar kıyıların bilinçsizce kullanımına zemin hazırlamıştır.

Aynı şekilde, sahil şeridi tanımı ve bu alanda yer alabilecek kullanımların sürekli değişen tanımları, kıyı alanları için planlama ve tasarım süreçlerinde karmaşaya neden olmuştur. 1992 yılında Kıyı Kanunu'nda yapılan düzenlemelerle kıyı ve ilişkili kavramların tanımları netleştirilmiştir. Özellikle sahil şeridinin ilk 50 metresinin yalnızca açık alanlara ayrılması, kıyıda önemli kamusal mekan düzenlemeleri yapılmasına olanak tanımıştır. Bu düzenlemeler, kentsel tasarım yarışmaları ve yerel yönetimlerin projeleriyle birlikte yenilenmiştir. Böylece kıyı kentleri için önemli kamusal mekanlar oluşturulmuş, bu kıyı alanları, kentin kimliği ve imajının oluşumunda önemli rol oynamıştır.

Ancak, yasa ve yönetmeliklerde belirtilen tüm hususlar hukuki olarak belirleyici konumda olmasına rağmen, kıyılarda yasaya aykırı yapılaşmaların devam ettiği görülmektedir. Bu durum, yasalarda bazı boşlukların bulunduğunu ve kıyıda uygun olmayan yapıların, yapı yaklaşım mesafelerine uymadığı halde, mevcut düzenlemelerin açıklarından faydalanarak yapılmaya devam ettiğini göstermektedir. Dolayısıyla yasalarda ve yönetmeliklerde bu konunun yeniden ele alınarak düzenlemelerin yapılmasına ihtiyaç bulunmaktadır. Ayrıca, Kıyı Kanunu'nun ilk 100 metreyi kapsayan hükümleri, kıyı gerisindeki kent dokusunun kentsel ve mimari ölçekteki planlama özelliklerini göz ardı etmektedir. Kıyı gerisindeki rant elde etme girişimleri önlenmeli ve kıyının kıyı gerisiyle entegrasyonu güçlendirilmelidir. Bu bağlamda, kanun ve yönetmeliklerde

kıyının etkileşim alanının bütüncül bir şekilde ele alınması gereklidir. Kıyıyı kentten koparmayan, aksine bütünleştiren bir planlama anlayışı hukuki olarak desteklenmeli ve kıyı ile kent birlikte planlanmalıdır. Bu yaklaşımlarla, kıyılara kamu erişimini artıracak düzenlemeler ve nitelikli kıyı alanlarının gelişimi desteklenmelidir.

KAYNAKÇA

- 110 sayılı genelge, (1987). Bayındırlık ve İskan Bakanlığı. 110 sayılı genelge.
- Belediye Yapı Yollar Kanunu, (1933). Kanun No. 2290, T.C. Resmi Gazete, 10 Haziran 1933, Sayı 2433.
- Breen, A., ve Rigby, D. (1996). *The New Waterfront: A Worldwide urban success story*, Thames and Hudson, London.
- Çakır, B. (2016). Kıyı ile ilgili tanım ve terimler. M. Ersoy (Ed.), *Kentsel Planlama Ansiklopedik Sözlük (274-276)*, Nivona Yayıncılık, İstanbul.
- Eke, F. (1995). Kıyı mevzuatının gelişimi ve planlama, *Bayındırlık ve İskan Bakanlığı Teknik Araştırma ve Uygulama Genel Müdürlüğü*, Ankara.
- Gürcan, A. (2020). *Kıyı Mevzuatı ve Planlamasına İlişkin Uzmanlık Raporu*. [Erişim Tarihi: 20.09.2024] <https://webdosya.csb.gov.tr/db/mpgm/icerikler/-5.4.3.kiyi-mevzuati-ve-planlanmasina-il-sk-n-uzmanlik-raporu-20201217140750.pdf>
- Hoyle, B. (2000). Global and local change on the port-city waterfront. *The Geographical Review*, 90(3), 395-417.
- İncedayı, D. (2006). Kültür politikası ve kıyılar. Mimarist, Kıyı Kullanımı ve Kıyı Mimarisi (Cilt 19, 38-43), Nesnel Yayınları, İstanbul.
- Kılıçarslan, Ç. (2006). İkinci konutların deniz kıyılarına etkisi. *Süleyman Demirel Üniversitesi Orman Fakültesi Dergisi*(1), 147-156.
- Kıyı Kanunu (1990). Kanun No. 3621, T.C. Resmi Gazete, 17 Nisan 1990, Sayı 20495.

- Kıyı Kanunu, (1984). Kanun No. 3086, T.C. Resmi Gazete, 1 Aralık 1984, Sayı 18592.
- Kurt, S. (2015). Türkiye'de kıyı kullanımına yönelik yasa ve düzenlemelerin tarihi seyri. *Eastern Geographical Review*, 20(33), 91-110.
- Özkan, B. (1997). Türk turizminin önemli kaynağı deniz ve kıyılarına ilişkin sorunlar. Turizm Yıllığı, *Türkiye Kalkınma Bankası*, Ankara.
- Resmi Gazete (1972) . 6785 sayılı İmar Kanunu'nda bazı değişiklikler yapılması hakkında kanun. Kanun No. 1605, 20 Temmuz 1972, Sayı 14251.
- Resmi Gazete (1975). İmar Kanunu'nun Ek 7 ve 8 inci Maddelerine İlişkin Yönetmelik. Kanun No. 1605, 18 Ocak 1975, Sayı 15122.
- Resmi Gazete (1992). Kıyı Kanunu'nda değişiklik yapılmasına dair kanun. Kanun No: 3830, Sayı 21281, 11 Temmuz 1992.
- Resmi Gazete (2022). Kıyı Kanununun Uygulanmasına Dair Yönetmelikte Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik, Sayı 31811, 16 Nisan 2022.
- Sairinen, R., ve Kumpulainen, S. (2006). Assessing social impacts in urban waterfront regeneration. *Environmental Impact Assessment Review*, 26(1), 120-135.
- Sesli, F. A., ve Akyol, N. (1999). Türkiye'de kıyı alanları konusunda geçmişten günümüze ulusal mevzuat. *Harita ve Kadastro Mühendisliği*(86), 101-111.
- TDK. Türk Dil Kurumu (2023). <https://sozluk.gov.tr>. [Ziyaret Tarihi: 1.09.2024]
- Türk Medeni Kanunu, (1926). Kanun No. 743, T.C. Resmi Gazete, 4 Nisan 1926, Sayı 339.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası, (1982). Kanun No.2709, T.C. Resmi Gazete, 9 Kasım 1982, Sayı 17863.

URL1. <https://webdosya.csb.gov.tr/db/mpgm/icerikler/plan-hukumleri-20201030101529.pdf> [Erişim Tarihi: 18.09.2024].

URL2. <https://www.tmmob.org.tr/icerik/mimarlar-odasi-kamuyararına-ve-hukuka-aykiri-kiyi-yonetmeliği-değisikliği-iptal-edildi>. [Erişim Tarihi: 1.08.2024]

MİMARLIK

yaz
yayınlari

YAZ Yayınları
M.İhtisas OSB Mah. 4A Cad. No:3/3
İscehisar / AFYONKARAHİSAR
Tel : (0 531) 880 92 99
yazyayinlari@gmail.com • www.yazyayinlari.com